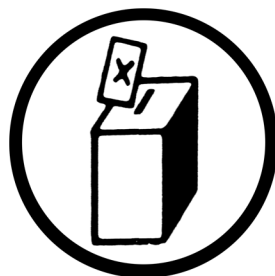
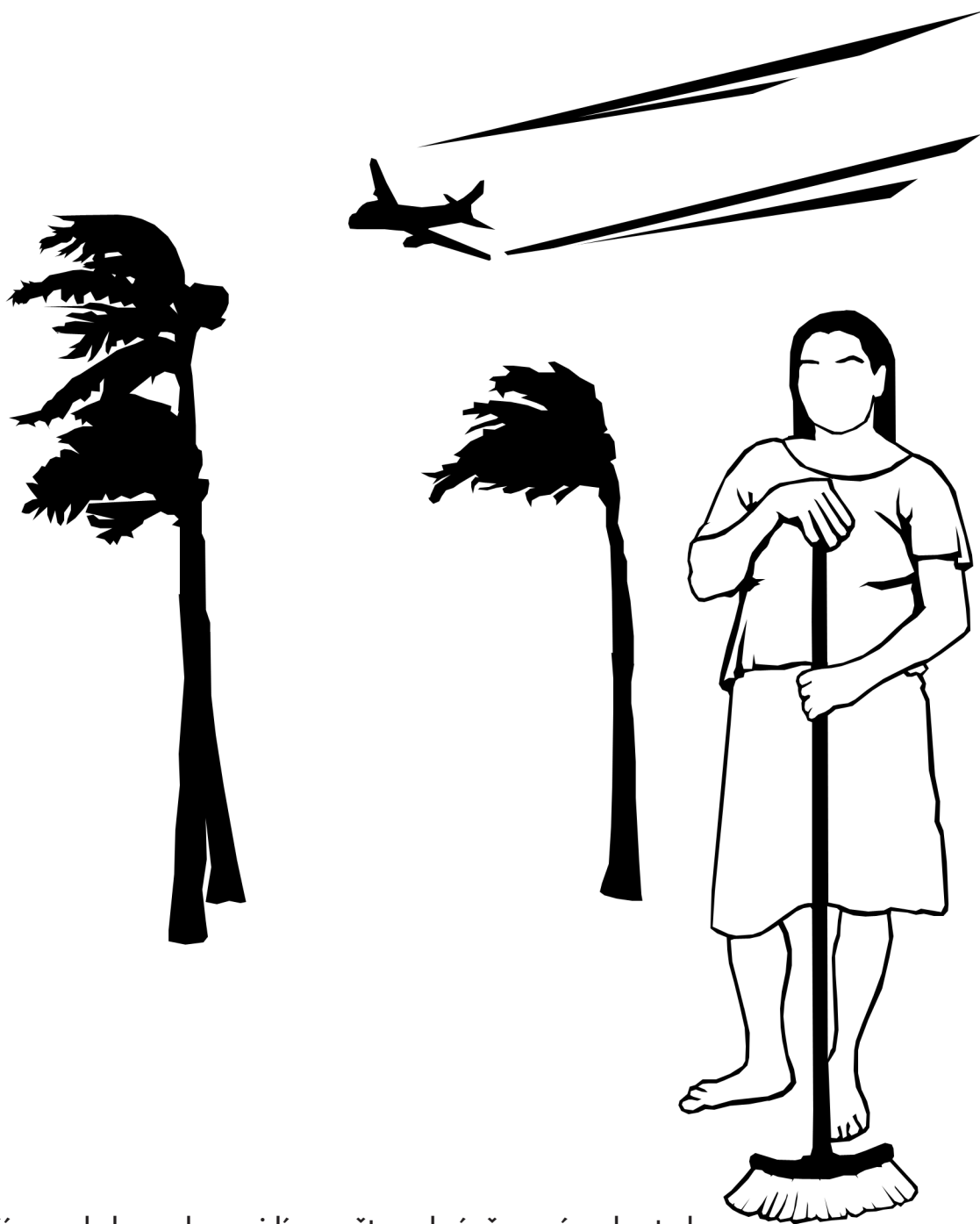

PRÁCE
KOMUNITA
POLITIKA
VÁLKA

*„Každého se ptají, co si myslí o kdejakém detailu,
aby si tak nemohl udělat názor na celek.“*

Raoul Vaneigem

Rozhlížíme se kolem sebe a vidíme svět, nad nímž nemáme kontrolu.

Náš dennodenní boj o přežití probíhá na nesmírně velkém
a neustále ubíhajícím pozadí...

2

...ubíhá od přírodní katastrofy k teroristickému útoku... od nové diety k novému hladomoru... od sexuálního skandálu nějaké celebrity ke korupčním skandálům politiků... od náboženské války k ekonomickému zázraku... od nové lákové reklamy k televizním klišé, podle nichž za všechno může vláda... od rad jak být ideálním milencem k radám jak zabránit sportovním fandům v chuligánství... od nové policejní střelby k novým zdravotním problémům...

Všude to funguje stejně... v demokratických i totalitních státech... v nadnárodních korporacích i v malých firmičkách... při výrobě cheeseburgerů i tofu... v opeře, v country hudbě i v hip-hopu... v každé zemi i v každém jazyce... ve věznicích, ve školách, v nemocnicích, v továrnách, v kancelářských budovách, ve válečných zónách i v obchodech s potravinami... Cośi vysává naše životy a jejich obrazy nám pak plive zpátky do tváře.

To cośi je produktem naší vlastní činnosti... našich každodenních pracovních životů prodávaných hodinu po hodině, týden po týdnů, generaci za generací. Nemáme majetek ani podnik, který by nám vydělával peníze. Jsme tudíž nuceni prodávat svůj čas a energii někomu jinému. Jsme moderní dělnická třída - proleťáci.

PRÁCE

„Kapitál je mrtvou prací a jako upír žije jen z vysávání živé práce a žije tím více, čím více práce vysaje.“

Karel Marx

Nepracujeme, protože chceme. Pracujeme, protože je to jediný způsob, jak si můžeme vydělat peníze.

Prodáváme svůj čas a energii šéfovi, abychom si mohli koupit věci, které potřebujeme k přežití.

4

Shromažďují nás dohromady s ostatními dělníky a přidělují nám různé úkoly. Specializujeme se na různé typy práce a opakujeme tyto úkoly pořád a pořád dokola.

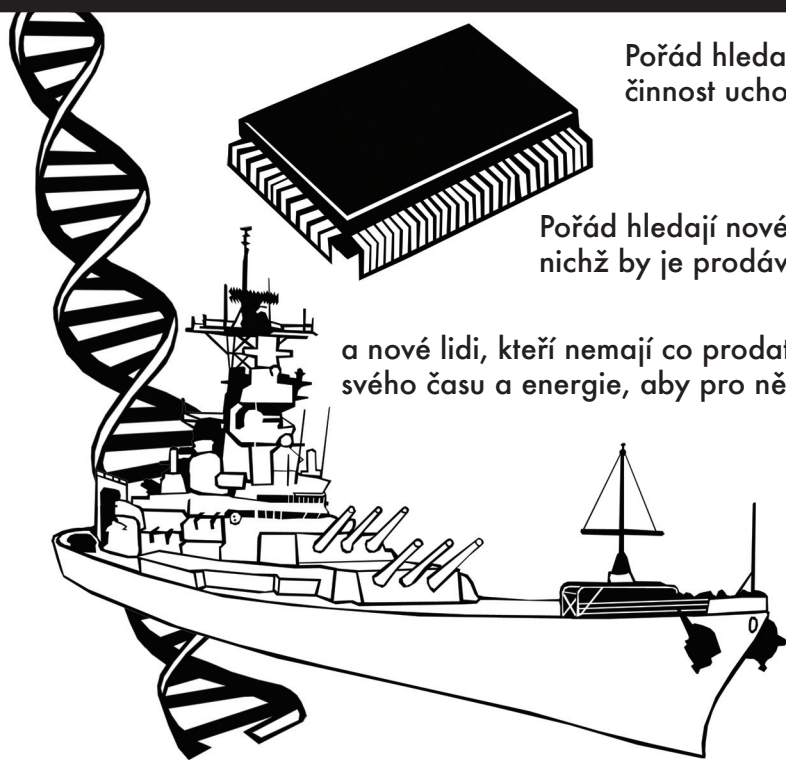
Čas, který strávíme v práci, není skutečnou součástí našich životů. Je to mrtvý čas kontrolovaný našimi šéfy a manažery.

Během pracovní doby vytváříme věci, které mohou naši šéfové prodávat. Jsou to předměty jako třeba bavlněné košile, počítače a mrakodrapy. Nebo kvality jako třeba čistota podlah a zdraví pacientů. A nebo služby jako třeba, že vás autobus zaveze, kam chcete, že vás číšník obslouží, či že vám někdo zavolá domů a bude vás přesvědčovat, ať si koupíte něco, co nepotřebujete.

Smyslem práce není výroba něčeho. My ji děláme, abychom dostali zapláceno a šéf nás za ni platí, aby měl zisk.

Peníze, které jsme jim vydělali, nakonec šéfové reinvestují a rozšíří své podnikání. Naše práce se tak uchovává ve věcech, které naši šéfové vlastní a prodávají – v kapitálu.

Pořád hledají nové způsoby jak naši činnost uchovávat ve věcech.

Pořád hledají nové trhy, na nichž by je prodávali,

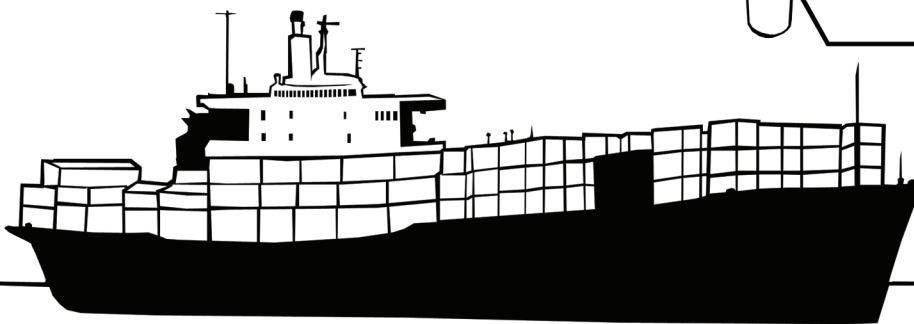
a nové lidi, kteří nemají co prodat kromě svého času a energie, aby pro ně pracovali.

Za práci dostáváme dost peněz na to, abychom zaplatili nájemné, jídlo, oblečení a pivo – dost na to, abychom mohli zase znovu přijít do práce. Když nejsme v práci, trávíme čas cestováním do ní nebo z ní, přípravou na práci, odpočinkem, protože jsme z práce vyčerpaní nebo opíjením, abychom na ni zapomněli.

Horší než práce je už jen nemít ji. Pak totiž marníme týdny hledáním práce, aniž by nás za to platili. Pokud dostaneme podporu, pak je to jen almužna a nikdy to není víc než výplata. Neustálá hrozba nezaměstnanosti nás nutí chodit do práce každý den.

A naše práce je základem této společnosti. Moc, kterou z ní naši šéfové čerpají, roste s každou chvílí, kterou v práci strávíme. To ona je panující silou v každé zemi na světě.

V práci jsme pod kontrolou našich šéfů a trhů, na které šéfové prodávají.
Jenže i na zbytek našich životů uvaluje jakási neviditelná
ruka pracovní disciplínu a marnost. Jakoby život byl
představením, které sice sledujeme, ale nemáme
nad ním žádnou kontrolu.

I všemožné ostatní aktivity se tak stávají stejně odcizujícími, nudnými a stresujícími jako práce: domácí práce, práce do školy, volno. Takový je kapitalismus.

ANTIPRÁCE

9

„Samozřejmě, že kapitalisté jsou s kapitalistickým systémem velice spokojeni. Proč by také nebyli? Vždyť z něj bohatnou.“

Alexandr Berkman

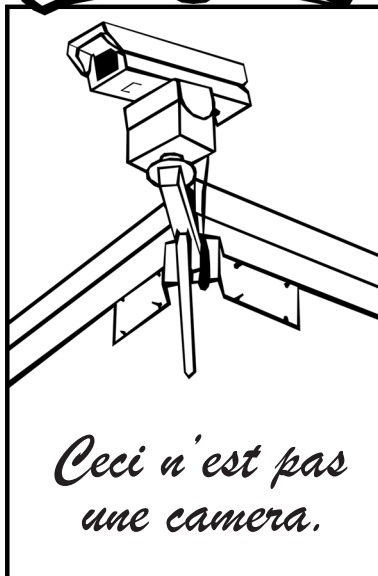
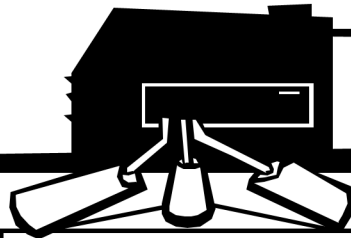
Práci lze prožívat různě – podle toho, na které straně námezdního vztahu jste. Pro naše šéfy je práce způsobem jak získat své peníze, s nimiž vydělají ještě více peněz. Pro nás je práce mizerným přežíváním. Čím méně nás platí, tím méně děláme. Čím rychleji nás přimějí dělat, tím více musíme pracovat.

Naše zájmy jsou opačné a proto v práci – i ve zbytku společnosti založené na práci – dochází k neustálému boji mezi šéfy a dělníky. Čím více platíme za nájemné nebo jízdné, tím více musíme pracovat, abychom na ně měli.

10

*Ceci n'est pas
une camera.*

Současný stav mezd, sociálních dávek, pracovní doby a pracovních podmínek, ale i politiky, umění a technologie je výsledkem současného stavu tohoto třídního boje. Východiskem pro podrytí kapitalismu tedy jednoduše je, když se v tomto boji postavíme za své zájmy.

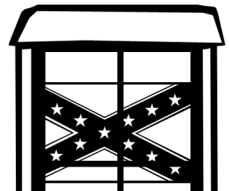
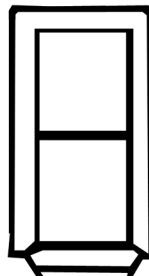
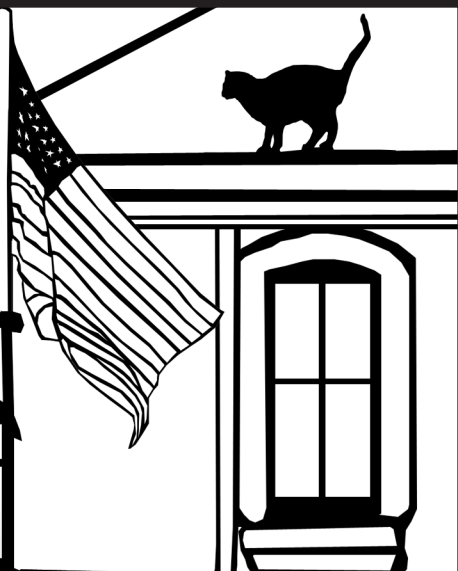
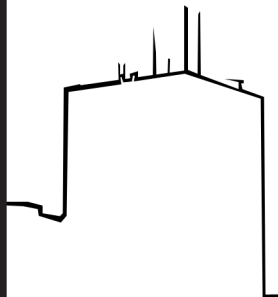
KOMUNITA

*„Je na čase, aby si každý buřič uvědomil, že „lid“
a dělnická třída nejsou totéž.“*

Joe Hill

Civilizace je hluboce rozdělena. Většina z nás tráví většinu času v práci a jsme povětšinou chudí, zatímco vlastníci, kteří jsou povětšinou bohatí, řídí naši práci a profitují z ní. Na tomto základním dělení stojí všechny společenské komunity a instituce. Existují rasová, kulturní a jazyková dělíčka i komunity. Rozdělení a komunita se pojí i s pohlavím a věkem. Je tu také národní a občanská komunita a rovněž dělení na národy a lidi s občanstvím a bez něho. Rozděluje nás i spojuje náboženství nebo ideologie. Spojuje nás nákup a prodej na trhu.

Některé z těchto identit tu jsou už po tisíciletí. Jiné jsou zase přímým důsledkem způsobu naší dnešní práce. Všechny se teď ale organizují kolem kapitálu. Všechny jsou našim šéfům nápomocné při hromadění našeho mrtvého času uchovaného ve věcech a brání základnímu rozdělení této společnosti, aby ji rozervalo na kusy.

Chudé lidi z jedné země lze přimět, aby se ztotožňovali se svými šéfy z téže země a bojovali proti chudým lidem z jiných zemí. Pro dělníky je těžší organizovat stávkou spolu s jinými dělníky, kteří jinak vypadají a mluví jiným jazykem, zejména když se jedni považují za lepší než ti druzí.

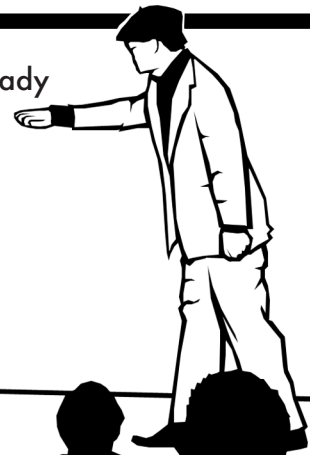

Tato dělítka a komunity se odrážejí v dělbě práce v zaměstnání a zároveň jsou jejím odrazem.

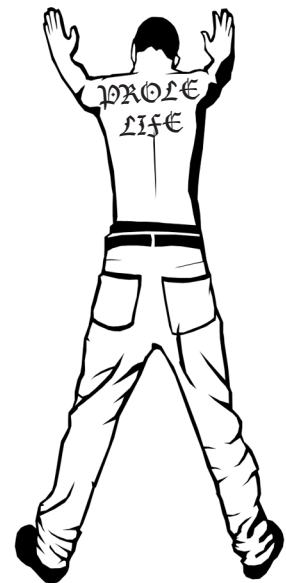
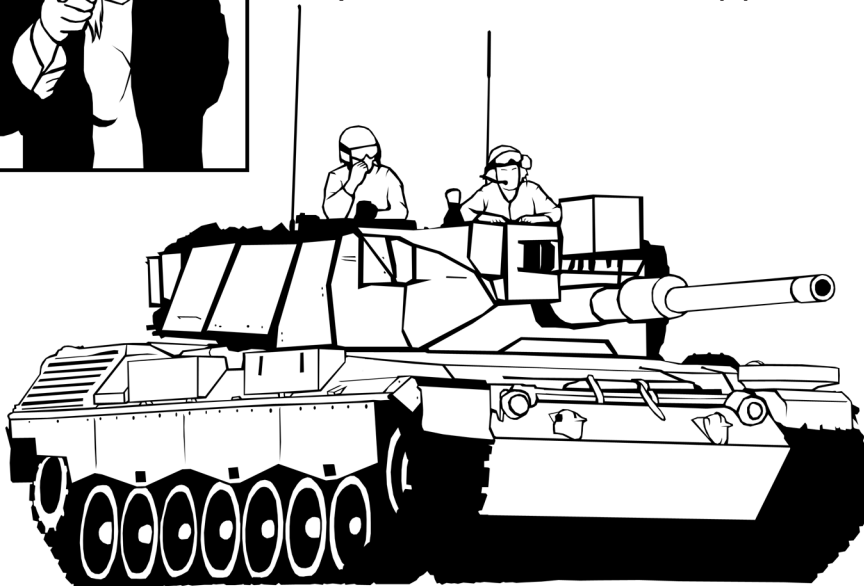

Zatímco nám z jedné strany vnucují tato dělítká a vylučné komunity, z druhé strany nám cpou všeobjímající lidskou komunitu. Ta je ale stejně imaginární a falešná. Popírá totiž základní rozdělení společnosti.

Majitelé podniků řídí vládu a média, školy a věznice, úřady sociálního zabezpečení a policii. Řídí i naše životy. Noviny a televize předkládají jejich pohled na svět. Školy vyučují slavné (či neslavné) dějiny jejich společnosti a produkují škálu absolventů nebo zkrachovanců vhodných pro různé typy práce. Vláda poskytuje služby zajišťující hladký chod jejich společnosti.

A když selže všechno ostatní, mají policii, věznice a armádu.

To není naše komunita.

ANTIKOMUNITA

„Moc, kterou v této době buržoazie stále vládne, stojí na nedostatku autonomie a nezávislosti ducha proletariátu.“

Anton Pannekoek

Organizují nás sice proti sobě navzájem, ale my se můžeme sami zorganizovat proti nim. Pointa řeči o třídě a „proletácích“ totiž spočívá v tom, že na té nezákladnější rovině mají lidé z různých „komunit“ v podstatě podobné zkušenosti a že lidé ze stejných „komunit“ by se vlastně měli navzájem nenávidět. Takové je východisko pro boj se stávajícími komunitami. Když začneme bojovat za své vlastní zájmy, zjistíme, že totéž dělají i druzí. Předsudky se hroubí a náš vztek směřuje tam, kam má.

Nejsme slabí, protože jsme rozdělení. Jsme rozdělení, protože jsme slabí.

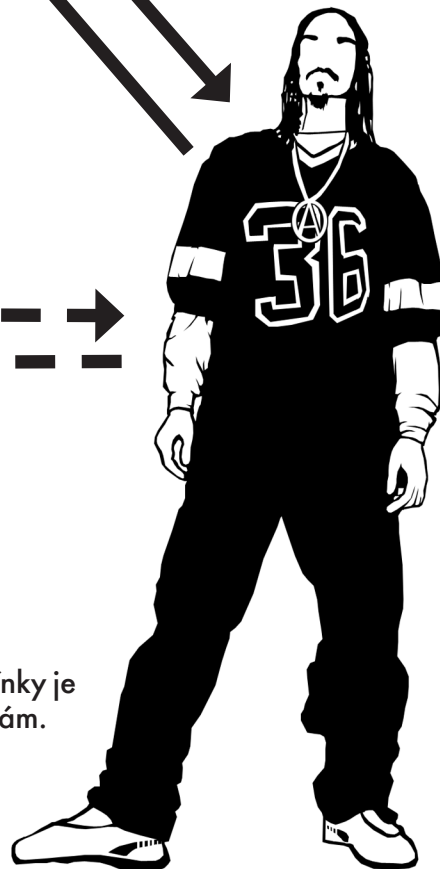
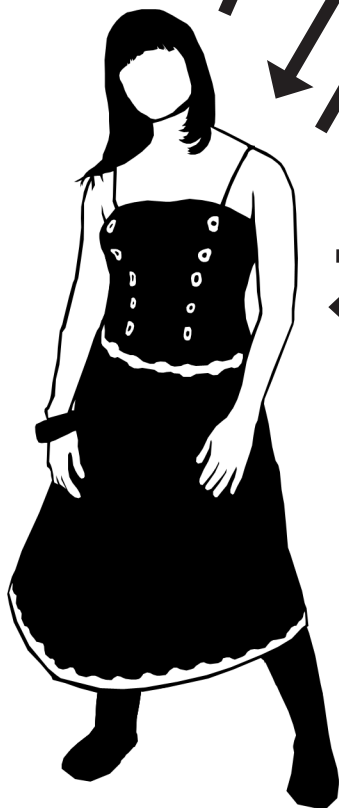
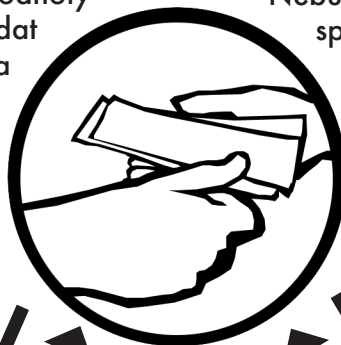
Jsou-li napadány, stávají se současné komunity bezvýznamnými, a jsou napadány vlastní bezvýznamností.

Rasismus a sexismus přestávají být atraktivní, když pracující muži a ženy různých ras bojují bok po boku proti svým třídním nepřátelům. A tento boj je tím efektivnější, čím více se do něj zapojí lidé z různých „komunit“.

Nebude třeba žádné zástupné hodnoty za vše, co lze koupit a prodat - čili peněz - když nebude třeba poměřovat pracovní dobu uchovanou v těchto věcech. A to se může uskutečnit jedině tehdy, když budeme věci dělat, protože je potřebujeme a nikoli proto, abychom je směňovali.

Nebude potřeba vláda, aby řídila společnost, když ta nebude rozdělená na management a pracovní sílu a lidé si budou moci řídit své životy sami. Když se společnost nebude dělit na bohaté a chudé, nebude třeba národních nebo rasových komunit a bude moci existovat lidská komunita.

Způsobem jak vytvořit tyto podmínky je bojovat proti stávajícím podmínkám.

18

Této tendenci vytvořit komunitu bojem proti podmínkám, v nichž žijeme - čili proti práci, penězům, směně, hranicím, národům, vládám, policii, náboženství a rase - se někdy říká „komunismus“.

POLITIKA

*„Čím více nám vládnou,
tím méně jsme svobodní.“*

Alarm

Modelem politické aktivity je vláda. Politici zastupující různé země, regiony nebo „komunity“ spolu navzájem bojují. Povzbuzují nás, abychom podporovali vůdčí osobnosti, s nimiž nejméně nesouhlasíme, a tak nás vlastně ani nikdy nepřekvapí, když nás podrazí.

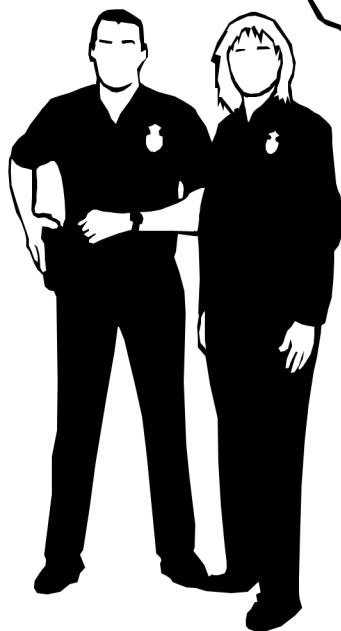
Jakmile začne politik vládnout, jsou jeho dělnický původ nebo radikální myšlenky bezcenné. Bez ohledu na to, kdo ve vládě sedí, má vláda svoji vlastní logiku.

20

Skutečnost, že je tato společnost rozdělena na třídy s protichůdnými zájmy, znamená, že jí neustále hrozí, že se rozpadne. A vláda tu je, aby zajistila, že k něčemu takovému nedojde.

Ať je vláda diktátorská nebo demokratická, disponuje veškerými zbraněmi a klidně je použije proti vlastnímu obyvatelstvu, aby nás donutila dál chodit do práce.

Ještě před nedávnem se dala extrémně nestabilní situace v nějaké zemi uklidnit znárodněním veškerého jejího průmyslu a vytvořením policejního státu, čemuž se říkalo „komunismus“. Tento typ kapitalismu se ukázal jako méně efektivní a pružný než starý dobrý kapitalismus s volným trhem. Po pádu Sovětského svazu již není žádná Rudá armáda, která by napochodovala do některé země a tímto způsobem ji stabilizovala, a z komunistických stran celého světa se stávají jednoduše sociální demokraté.

Politická strana dělnické třídy je protimluv. Nikoli protože by členstvo jedné konkrétní strany nemohlo být převážně z dělnické třídy, ale protože nemůže udělat víc než dát dělnické třídě hlas v politice. Umožňuje našim zastupitelům předkládat nápady, jak by měli naši šéfové řídit tuto společnost - jak můžou vydělávat a udržet nás pod kontrolou. Ať už obhajují znárodnování nebo privatizaci, silnější sociální stát nebo silnější policii (nebo obojí), jsou programy politických stran jen různými strategiemi pro správu kapitalismu.

Politika bohužel existuje i mimo vládu. Představitelé komunit, profesionální aktivisté a odbory se chtějí postavit mezi dělníky a šéfy a fungovat jako prostředníci, vyjednačníci, komunikační kanály, zástupci a ve finále usmiřovatelé. Toto postavení si snaží udržet. Proto musí bezpečnými způsoby mobilizovat dělnickou třídu, aby mohli vyvíjet tlak na podnikatelštěji orientované politiky a zároveň nabízet podnikatelům pracovní sílu ochotnou dělat. Čili musí nás rozehnat, když začneme klást odpor. Občas za tímto účelem vyjednají ústupky, jindy nás prostě podrazí.

Politici nás vždy vyzývají, abychom volili, abychom klidně seděli a nechali organizátora vyjednávat, abychom se zařadili za předáky a odborníky jako pasivní účastníci. Tito nevládní politici nabízejí státu způsob jak nenásilně udržet status quo a za odměnu jsou zaměstnáváni jako správci naší mizérie.

Politické skupiny jsou byrokratické. Zrcadlí se v nich struktura práce, kde naši činnost kontrolují jiní. Vytvářejí odborníky na politiku. Jejich základem je dělba na vůdce a vedené, na zastupitele a zastupované, na organizátory a organizované. Nejde jen o špatné nastavení organizace, které lze napravit větší dávkou participativní demokracie. Je to přímý důsledek snah politických skupin a aktivit - snah spravovat část kapitalismu.

ANTIPOLITIKA

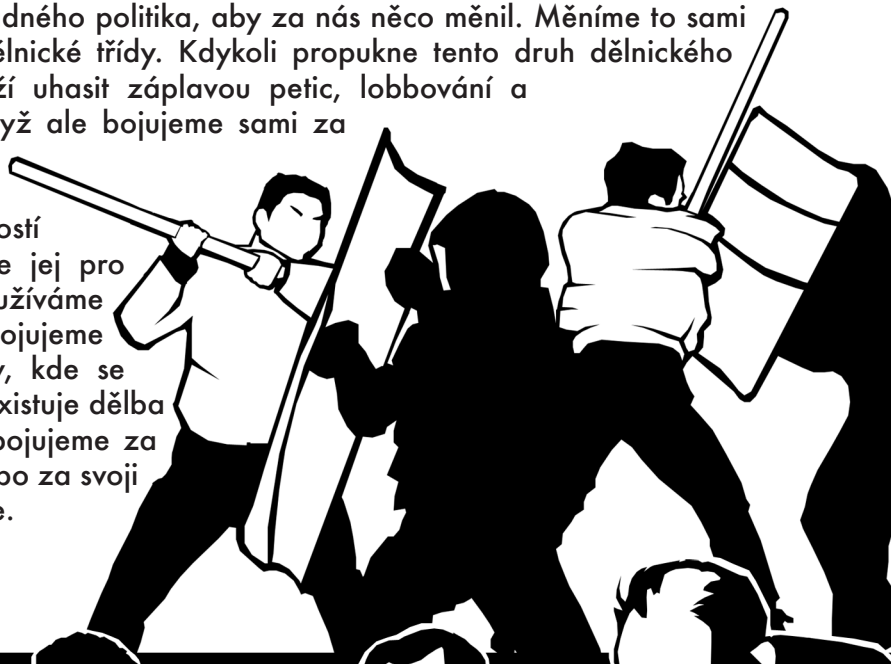
„Anarchismus není nějaká nádherná utopie ani abstraktní filozofická idea, je to společenské hnutí pracujících mas.“

Skupina Dielo Truda

Když začínáme bojovat proti našim životním podmínkám, objevuje se zcela odlišný druh aktivity. Nehledáme žádného politika, aby za nás něco změnil. Měníme to sami spolu s ostatními lidmi z dělnické třídy. Kdykoli propukne tento druh dělnického odporu, politici se jej snaží uhasit záplavou petic, lobbování a předvolebních kampaní. Když ale bojujeme sami za sebe, naše činnost vypadá úplně jinak než ta jejich.

Bereme vlastníkům nemovitostí jejich majetek a používáme jej pro sebe. Proti svým šéfům používáme militantní taktiku a nakonec bojujeme s policií. Vytváříme skupiny, kde se aktivity účastní každý, a neexistuje dělba na vůdce a stoupence. Nebojujeme za naše vůdce, za naše šéfy nebo za svoji zemi. Bojujeme sami za sebe.

24

Nejde o žádnou vrcholnou formu demokracie. Vnucujeme společnosti své potřeby bez debaty - potřeby, které jsou v přímém rozporu se zájmy a přáními bohatých lidí celého světa. S touto společností nemůžeme nijak hovořit jako rovný s rovným.

Této tendenci bojů dělnické třídy obejít vládu a jít proti ní a proti politice, vytvářet nové formy organizace, kde svou víru nekladáme v nic jiného než ve své vlastní schopnosti, se občas říká „anarchismus“.

VÁLKA

„Zdevastujme bulváry, kde žijí boháči.“

Lucy Parsonsová

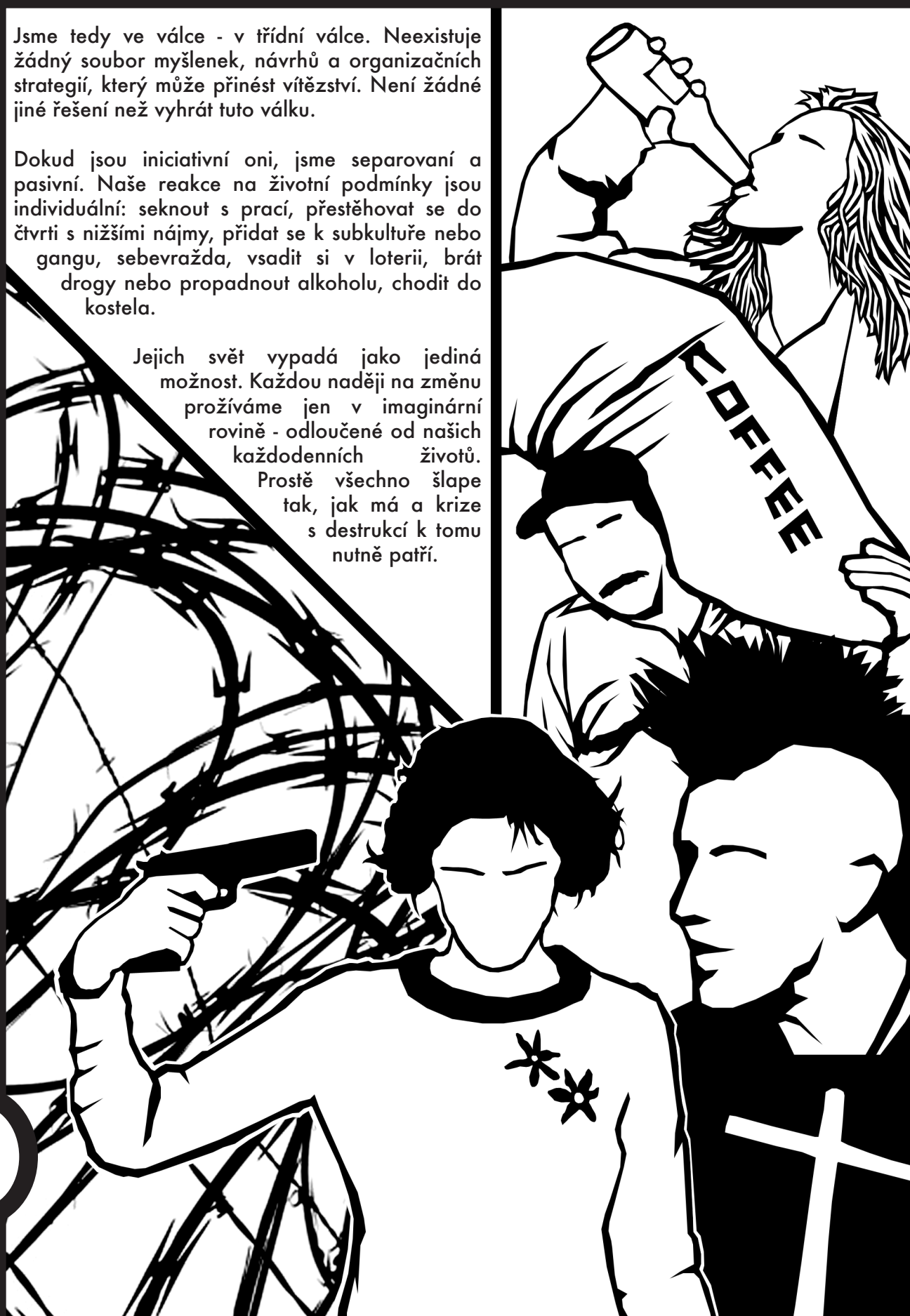
25

Jsme tedy ve válce - v třídní válce. Neexistuje žádný soubor myšlenek, návrhů a organizačních strategií, který může přinést vítězství. Není žádné jiné řešení než vyhrát tuto válku.

Dokud jsou iniciativní oni, jsme separovaní a pasivní. Naše reakce na životní podmínky jsou individuální: seknout s prací, přestěhovat se do čtvrti s nižšími nájmy, přidat se k subkultuře nebo gangu, sebevražda, vsadit si v loterii, brát drogy nebo propadnout alkoholu, chodit do kostela.

Jejich svět vypadá jako jediná možnost. Každou naději na změnu prožíváme jen v imaginární rovině - odloučené od našich každodenních životů. Prostě všechno šlape tak, jak má a krize s destrukcí k tomu nutně patří.

Když přejdeme do ofenzívy, začneme si uvědomovat jeden druhého a bojovat kolektivně. Společnost je na nás závislá a toho využíváme k jejímu rozvrácení. Stávkujeme, sabotujeme, rozpoutáváme pouliční bouře, dezertujeme, děláme vzpoury a zmocňujeme se vlastnictví. Vytváříme organizace, abychom zesílili a zkoordinovali své aktivity. Otevírají se nejrůznější nové možnosti.

Jsme opovážlivější a agresivnější v prosazování svých vlastních třídních zájmů. Ty nespočívají ve vytvoření nové vlády ani v tom, že se z nás stanou noví šéfové. Naším zájmem je skoncovat s tím, jak dnes žijeme, a tudíž se společností, která právě na tomto způsobu života stojí.

Jsme pracující třída, která chce zrušit práci a třídy. Jsme komunita lidí, která chce rozervat stávající komunitu na kusy. Naším politickým programem je zničit politiku. Proto musíme dnešní podvrtné tendence postrkovat, dokud nepředěláme společnost na celém světě. Tomu se občas říká „revoluce“.

